

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΕΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Περίληψις προηγουμένων)

“Ένας γάλλος είνενης φθάει μετεμφοσμένος μί τον ακόλουθό του Λαντρώ στο πανδοχείο του ‘Ισπανικού χωριού ‘Αγγρίδα, ζητώντας ν’ ανακαλύψη τον πάγκο του Δόν Διέγου, ανθρώπου τρομερού και μυστηριώδους. Στόν πάγκο αυτόν έχουν άπαγαί κι ‘έχουν κλεισίσι την πεντάμορφη σενορίτα Δολόρα, τής οποίας ο Γάλλος κόμης έγγώσιος και άγαπης τρελλά στή Μαδρίτη, ‘ίποσχεθείς ο’ αυτήν προστασίαν κατά τών καταζητώνων σχεδίων του Δόν Διέγου.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Στά λόγια μου αυτά ή σενορίτα έκοκκίνισε ολόκληρη. ‘Ετοιμάζετο άσφαλώς: νά μου άπαντήση, άγων τρομερός έγίνετο στό πνεύμα της. ‘Εξαφνα όμως καίως άνοιγε τά χείλη της νά μιλήση ή γρηά πού τήν συνόδευε και είχαν άποκομηθή, έξύπνησε. Μόλις έπρόφρασε νά τραβηχθώ σιγοπατώντας και νά κρυφτώ πίσω άπό μιά μαρμαρίνη κολάνα.

“Η γρηά ειπε καί τήν Δολόρα, σταυροκοπήθηκαν και σηκάθηκαν νά φύγουν...

... “Η καρδιά μου σφικτόταν. “Εφυγε λοιπόν χωρίς νά μου άπαντήση, χωρίς νά μου πη τίποτε; Τήν έκνιταξα μί λατρεία ως πού έφθασε στήν πόρτα τής έκκλησίας, βγήκε και χάρηκε.

Μή ξερόντας πειά τί νά κάμω, άπελπισμένος, πλησίασα στό μέρος πού ήταν γονατισμένη και προσήυχετο ή πεντάμορφη σενορίτα.

Τά μάτια μου έπεσαν άμέσως τότε σ’ ένα δροσερό, κόκκινο ρόδο πού βρισκοταν άφημένο πάνω στίς πλάκες. Χωρίς νά χάσω καρδί έσκυφα, τό έπληρα και τό έφερα στά χείλη μου. “Ημιον τόσο συγχνημένος! Τόσο χαρούμενος!...

Δέν υπήρχε πλέον καμία άμφιβολία. “Η σενορίτα άφησε τό ρόδο στίς πλάκες γιά νά ένώσωσι πως έδέχετο τήν συμμαχίαν μου. Τό ρόδο αυτό ήτο σημείον τής συγκαταθέσεως της. “Η σενορίτα έμπιστεύετο σέ μένα...

Τι ευτυχία, Θεέ μου!...

‘Εβγήκα άπό τήν εκκλησίαν χαρούμενος, εύτυχι-

σμένος, γεμάτος έρωτα, γεμάτος όνειρα εύτυχίας. Πρός χάριν τής Δολόρας ήμιον διατεθειμένος νά τά βάλω με τήν ύψηλιο και μ’ αυτόν τό Σατανά άκόμη!...

“Εξαφνα όμως σκέφτηκα πως άγνοούσα τούς έχθρούς, τούς βασανιστάς τής σενορίας. Πώς δά έμάθανα ποίος ήσαν αυτοί; Δέν ήξευρα παρά τό μέγαρον τής Δολόρας. ‘Επίσης ειχα προσέξει πως άπό τό μέγαρο αυτό, τό κατακλειστό και πένθιμο, έβγαίναν γιά τίς διάφορες δουλειές δύο πρόσωπα. “Η μία ήταν ή γρηά πού συνόδευε τήν Δολόραν στήν εκκλησία. Τό γράδιον όμως αυτό, τό κακοπρόσωπο και μοχθηρό, δέν μου ένέπνεεν έμπιστοσύνη, μου έκανε τήν έντύπωσιν στριγγίλας, τήν οποίαν έχουν βάλει νά φυλάη τήν σενορίτα.

“Η άλλη ήταν μιά νεαρά, ξανθή και ροδαλή κοπέλλα, με συμπαθητικό πρόσωπο. ‘Από τήν πρώτη στιγμή πού τήν ειδα μου έκαμε άγαθήν έντύπωσιν. ‘Απεφάσισα λοιπόν, νά προσεγγίσω αυτήν, νά τής μιλήσω και...ό Θεός βοηθός!

Τήν έπλησίασα πραγματικά μιά ήμέρα, τής μιλησα και ειδα με χαρά μου, πως δέν έπεσα έξω στους ύπολογισμούς μου.

“Η κόρη αυτή ήταν έξω σία κομμάτι μάλαμα.

Δέν ήταν μάλιστα ‘Ισπανίς. “Ηταν Γαλλίς, Φλαμανδή, συμπατριώτισσά μου δηλαδή, και όνομάζετο Στεφανίνη.

‘Από τήν καλόκαρδη Στεφανίνη κατόρθωσα νά μάθω ό,τι ήθελα γιά τήν Δολόρα, ή οποία ήταν άπόγονος μιάς τών περιφανεστέρων οικογενειών τής ‘Ισπανίας. Δεκαπέντε χρονών έμεινε ορφανή και κάτοχος τεραστίως περιουσίας. ‘Εχουσα άνάγκη κηδεμόνος γιατί ήταν όλομνηστική στόν κόσμο, έμπιστεύηκε στόν ‘Αντόνιο Παραβεδράν, τόν μόνον συγγενή πού τής απέμεινε στόν κόσμο. ‘Ο Παραβεδράς αυτός ήταν κάμπτοχος πλέον. Στά ναιάτα του όμως έπολέμησε γενναία υπό τόν Κάρολον τόν Ε’ στήν αλληγή του όποιου και διέπνευε. “Η άσωτες όμως, ή χαροπαιξίες, οι έρωτες, ή κραυαλάη, τόν έγήρασαν γρήγορα και τόν έφησαν κάμπτοχο. ‘Ετώσις συνεπώς μόνος, όταν ή Δολόρα τόν εκάλεσε κοντά της. ‘Ο Παραβεδράς άναλαβών τήν κηδεμονίαν της άρχισε έκ νέου, παρά

